

Förtwiflad han till Fistan lopp,
att sig på lifet kasta,
med darrning i sin hela kropp,
till Emma sågs han hasta.

Han henne re'n i samnen höll;
när hjertat tycktes brista,
han gaf ett rop i det han föll,
det ropet var det sista.

Om bruden, som en trolös tog,
jag stort ej kan berätta;
hon sedan ensam hemåt drog,
wist icke nöjd med detta.

Ett rum likväl i Emmas graf,
nu Wilhelms lif fick taga,
se'n han så dyr försoning gaf,
låt man sig det behaga.

Så fick dock Emma sitt igen
i jordens dystra gömma;
Trolöse! Himlens wrede kån,
och huru han kan dömma.

O! som af ossuld gören lek,
af löften, och af eder,
wist Wilhelms wälnad om Ert swel,
kan mycket säga Eder.



W E S T E R N S, 1831,
A. N. BJÖRKBOM'S BOKTRYCKERI.

Wilhelm och Emma.

Den sköna Emma trösklås låg;
odräglig war dess smärta,
då hon sig öfvergifwen såg
af den hon skänkt sitt hjerta.

Hon sade: "Han mig swurit har
att ewigt trogen wara,
i morgon dock till kyrkan far,
att sig med Eloë para."

"Fast mången ann' begärat mig,
så walde jag dock denne;
mitt hjerta, som förklarar sig,
kan aldrig älska twenne."

"Nej Wilhelm! du den ende war,
som lärt mitt hjerta dömma;
fast trolös, har du det dock qwar,
jag kan dig aldrig glömma."

"Hwad är mitt brott? säg på hwad lag,
du mig till döden dömmar?
Jo! Eloë är mer rik än jag;
mån annat allt du glömmar."

"De haon du så sköna fann,
du dömt att ständigt gråta;
de kinder, för hwars glans du brann,
att bli af tårar wåta."

"Min brudsfång lär bli mörk och kall;
din grymhet och min smärta,
dock ingen annan hämnas skall,
än just ditt eget hjerta."

"Till kyrkan skall min Wilhelm gå;
att med en ann' sig para;
men, mina vänner! lagen så,
att jag och der får vara."

"När han ses komma med sin Brud
i ståt och pråkt, må båda
uti sin hvita svepningskrud
den swelna Emma ståda."

"Allt svartnar och förmodkar sig,
min Mor! jag tror mig höra
från grafven ropas: Kom till mig:
Ja! Emma lär så göra."

"Jag ser, hvad kanske ingen ser,
sig englar kring mig swinga;
jag hör, och kanske ingen mer,
att alla klocker ringa."

Hon staplar nu: "Farväl! Farväl!"
sig matt åt väggen vänder,
och snart sin ädla Emma själ
hon till sitt ursprung sänder.

Hon föll som blomman i sin vår,
den stormens ilor fällde;
dock vänner under suck och tår,
om hennes lif beställde.

Den näste dagen Wilhelm kom
till kyrkan brud att byta,
sen han de eder swurit om,
som han har vågat bryta.

Han kom så glad i pråkt och ståt,
sin rika brud han ledde;
en hämnade-Gud dock ett försåt
dem, väl förtjent beredde.

Näst Choret wid en öppen graf,
man fick en lista ståda.
dett lock i hast blef lyftadt af;
men Gud! hvad syn för båda.

Här Emma blef och andlös låg,
men wacker änn' som dagen;
ej döden kunnat, som man såg,
här plåna ut behagen.

Här låg hon kall, en blomsterkrans
dett wackra hufvud pryddde;
Förgåt mig ej bland dessa fannis,
med fler, som nog betydde.

Stum och orörlig Wilhelm stod,
dett samwet grymt sig wäckte;
snart stelnadt wardt hans warma blod,
han sina ögon täckte.

J hast blef folket samlat här,
och alla gråto mycket;
de ropte: "Emma ligger der,
det Himla-Mästerstycket!"

"Hon som så skön och däjlig war,
dock föll i falskhets snara.
Se Wilhelm! hvad du wållat har!
för det skall du wißt swara."

Sorg, ånger, uppväckt kärleksblygd
i Wilhelms bröst regera;
förbannad af sin fosterbygd
och af sig sjelf änn' mera.